Upplösning

av
Ylva Ve

Ljusgrå himmel kapslar in havet. Klippor nöts i vinden. Det kraftiga mullret hörs inte. Molntäcket rör sig majestätiskt framåt som om något nedanför horisonten drar i det, en enda blixt slår ner på ett enda ställe, och fyra miljarder år senare vaknar Åseli Halds av att det gör ont.

Varför är sängen alltid som skönast när man ska stiga upp? Handen letar efter väckarklockan på nattduksbordet för att hinna före pipet, men något är fel. Hon öppnar ögonen och ser att hon egentligen har klappat på katten Nisse, som på intet vis bekräftar att någon stimulans har skett.

Det är fortfarande mörkt ute – väckarklockan visar på 03:12, ser hon när bordslampan tänts – men nu är hon ju ändå vaken.

Från skåpet ovanför handfatet tar hon ut sin handspegel och sjunker sedan ner på huk för att se efter. Allt är som vanligt. Hon för upp långfingret till punkten inom sig där det stack till förut, men känner varken smärta eller något ovanligt, och inget blod syns till när hon undersöker fingret efteråt. Medan hon tvättar händerna behagar Nisse dyka upp för att lägga sig på toalocket.

"Kom!"

Han fattar ju vad hon menar. För långsamt blicken från hennes ögon till handduken hon torkar sig på och tillbaka. Åseli suckar roat och släcker ljuset, varpå han inser att slaget är förlorat och går ut till köket istället. Själv återvänder hon till sängen, och hör honom knapra tills hon somnar om.

*

De andra är redan igång. Hon kränger på sig förkläde och hårnät så snabbt hon kan och skyndar bort till Pirjo.

"Bra! Kan du ta över här, så fixar jag salladen?"

Åseli får en stekspade och en klapp på axeln och börjar sedan vända på järparna. I andra änden av köket står Gurra och skriver lådornas lappar redan nu – de lagar bara mat åt fyra skolor, som dessutom är ganska små, men vissa dagar blir det stressigt i alla fall – och när han koncentrerat ser från låda till låda, och Pirjo säger att de måste beställa mer morötter, blir det plötsligt väldigt stillsamt.

Stressen lägger sig. Tiden förlorar sin funktion, blir lika speciell som stekspaden i hennes hand.

"Åseli?"

Hon får ännu en klapp på axeln.

"Hur är det? Mår du inte bra?"

"Jo."

Stressen kommer igång igen, mindre intensiv än förut, och hon skyndar sig att vända de sista järparna innan de blir brända.

"Är det säkert? Du håller inte på att bli sjuk?"

"Nej, jag mår bra, jag fick bara en konstig känsla", säger hon och viftar avfärdande med sin fria hand.

Pirjo återvänder till salladen. Gurra har stått och sett på och försökt avgöra om Åseli är en smittorisk, men släpper det nu för att ta itu med potatisgratängen istället, och snart flyter arbetsdagen på som vanligt. De har trevligt tillsammans, småpratar och låter samtidigt varandra vara, och när det är dags att åka hem så säger de glatt att de ses imorgon.

Åseli hoppar upp på cykeln och far hem till Nisse.

I hallen stryker han sig mot hennes ben, och så fort hon fått av sig skorna och ser honom i ögonen så jamar han uppmanande och går in i köket. Hon följer efter, ser att det ligger ett hårstrå i vattenskålen, sköljer ur den och fyller på nytt, brer fyra knäckebröd och steker ägg, och äter sedan middag framför datorn innan hon går och lägger sig.

Nisse kommer in och rullar ihop sig bredvid henne. Hon läser några sidor ur en erotisk historieroman innan hon släcker bordslampan, och någon gång efter det så öppnar hon ögonen igen – har kanske sovit ett tag, vet faktiskt inte – och ser lampskärmens rundade kant, lampfotens mörka trä, och profilen av dess snidade lövmotiv i relief mot den vita sovrumsdörren, i knappt en sekund innan allt återgår till sin vanliga, gryniga upplösning i mörkret.

Hon hann inte ens lägga märke till att något var annorlunda innan det blev normalt igen. Trodde väl att hon såg sitt sovrum, bara, rätt och slätt, som det brukar se ut i mörkret. Antar hon. Då skickas inga signaler till hjärnan att den ska lägga märke till saker.

Det var inte ett ljus. Om rummet i någon som helst mån hade verkat upplyst så hade hon märkt det. Nej, det hade varit mörkt då också. Bara inte lika mörkt som det är när det inte

är…upplyst, utan ljus. Någon bättre beskrivning kommer hon inte på.

Nåja. Hon tänder lampan för att kolla efter men ser inget mer spännande än Nisse, som andas djupt i sömnen.

*

Den uniforma doften av skolmat osar i Åselis näsborrar medan hon tankspritt rör om i champinjonssoppan. På två veckor har hon vaknat mitt i natten fem gånger för att se allting klart och tydligt just som det blir grynigt igen. Och inte en enda gång har hon märkt att något varit fel förrän det är försent. Efter varje tillfälle har hjärnan kommit igång direkt när mörkret blivit normalt igen, och hon har försökt som bara den att minnas vad hon såg, för något måste hon ha sett, men det enda hon verkligen minns att hon har sett är sitt sovrum, som hon ser varenda gång hon vaknar i vilket fall som helst. Men nu, efter femte gången, så tror hon att det får en annan färg.

Den är så lik mörkrets gråskala, och det skulle kunna förklara varför den är svår att urskilja utan en samtidig jämförelse, men den är nog blå.

Hon kom på det här för att hon tror sig ha sett övergången nu senast, från det tydliga till det gryniga, och att hon såg det tydliga dras ihop mot en punkt på golvet, nära huvudändans vägg. Det skedde så snabbt att hon inte vågar ta gift på saken, men inbillar sig att hon minns att hon såg det – att skillnaden var i färg, och inte i ljusstyrka.

Gurra står framför vita tavlan och säger att det kommer bli många samtal den här veckan också.

Allt saktar ner igen.

Tidens omfång begränsas till skolkökets fyra väggar.

Den här gången minns hon.

Hon har drömt om det här. Har inte tänkt på det alls, men kommer nu plötsligt ihåg förloppet: hon var på ett universitet, alla väggar var persikofärgade, en typiskt drömlik korridor ledde ner till källaren där tre eller fyra män stod och pratade med varandra, och medan hon såg och lyssnade på dem så fanns det en person någon annanstans, som hon varken hörde eller såg, men som hon visste sa eller tänkte att det blir många samtal nu.

Hon kan inte sätta ord på varför Gurras ord framför vita tavlan är exakt samma sak, men det är det. Hon ser på honom och känner i hela kroppen att situationen har korsat drömmen. Till och med det som hände innan, med männen i källaren, är på något sätt nära.

"Det tänks mycket idag, eller?" frågar Pirjo.

Herregud.

"Har du sagt så förut?"

"Va?"

"Nä, jag bara fick värsta déjà vun."

Det här minns hon inte alls, men känner igen själva bilden så otroligt väl: Pirjo, med kakelväggen bakom sig, som ser på henne och säger *det tänks mycket idag*.

"Du kanske har drömt det?"

"Säkert", säger Åseli och känner plötsligt att hon inte alls har gjort det och att hon inte har drömt om det där med Gurra heller. Det var ren inbillning, och den kraftiga övertygelsen är inte bara borta – den fanns inte, hon minns den som något annat. Minns mest att hon trodde att hon mindes något som visade sig vara inbillning, och rör om i den tjocka soppan medan huvudet slits mellan tankar som utesluter varandra.

Pirjo har frågat om det där med tankspriddheten. Åseli har svarat att hon nog är inne i en period med mycket tankar just nu, och Pirjo har godtagit den förklaringen och berättat om de olika faser hon själv har gått igenom och hur det är att vara människa i största allmänhet. Livet enligt Pirjo Savolainen.

"Det är bara många frågor som snurrar runt i huvudet just nu", säger Åseli.

"Kommer det några svar, då?"

"Nej, inte särskilt. Snart får jag väl be högre makter om vägledning", säger hon skämtsamt.

"Ja! Jo, men *gör* det."

"Näe."

"Det gör jag. Jag har en plats i skogen bakom huset som jag brukar gå till."

"För att kontakta naturen, eller vadå?"

"Man kan kalla det vad man vill."

"Jag har en Nisse hemma, det är ju alltid något."

Pirjo skrattar till, och går sedan in på sitt kontor för att fylla i nästa veckas beställningar.

Kvar står Åseli och tänker. Naturen är det nog inte tal om, förutsatt att det pågår något i hennes sovrum överhuvudtaget. Hon har sökt på alla tänkbara formuleringar utan att hitta någon medicinsk förklaring, och att någon sorts naturväsen gång på gång skulle gästa hennes lägenhet mitt i stan känns osannolikt. Men det är bara det uppenbara, åtminstone från människans synvinkel. Naturen som koncept är ju en massa annat än det uppenbara. Och Pirjo har gett henne en idé: sök kontakt.

Åseli har inte ens tänkt i de banorna, att färgen kan vara kontaktbar. Hur går man tillväga, då?

Förr i tiden vände sig folk till gudarna när det okända skulle konfronteras. Förståsigpåare har sagt att gudar var människans sätt att tolka naturen på. Om det dög åt hennes förfäder så duger det väl åt henne. Och om gudarna finns, i någon som helst form, så lär de inte vara bekanta med det latinska alfabetet, men senast Åseli kunde futhark utantill var i mellanstadiet. Det får bli till att söka på nätet.

*

Igår natt smög Åseli ut till närmsta skogsparti med en stålbunke. I den hade hon lagt knäckebröd, timjan från Lidl och en papperslapp med följande meddelande på: *vill veta mer, ärade gudar, visa mig något, tack på förhand, Åseli Halds.* Tanken slog henne att det nog inte hjälper med futhark om själva meddelandet är på 2000-talssvenska, men hon kan inget äldre språkbruk, så det fick duga.

Efter att grannarna lagt sig och raggarna åkt hem så fjuttade hon på, och jäklar vad det brann. Hon fick panik och började skyffla över jord, och när elden släckts så var 70% av lappen fortfarande intakt. Hon var barfota också, för det hade hon fått för sig att man skulle vara, och mitt i paniken råkade hon kliva på något så att stortåns hud skars upp bredvid nageln.

Nu är det lördag, och hela dagen har spenderats framför videor om allt möjligt medan Nisse har spunnit i knät.

Genetiska minnen, underjordiska svampsystem, oumuamua, strängar, Alice och Bob – inget känns bekant eller som att det passar in på hennes situation. Kanske har Pirjo rätt, trots allt, i att högre makter finns på riktigt.

Åseli bestämmer sig för att försöka igen, surfar över till futharksajten och gräver i skrivbordslådan efter papper och penna när hon plötsligt får en idé: meddelandet måste befinna sig på samma plats som avsändaren. Om meddelandet är det enda som syns från gudarnas håll så måste avsändaren givetvis befinna sig precis bakom, för hur ska de annars få tag i en? Om det är en människa som vill få kontakt så måste meddelandet således stå skrivet *på* den människan. Den brända lappen kanske fick värsta särbehandlingen medan hon låg och sov, det vet väl inte hon.

Och med futharksajten framför sig och en grön tuschpenna i handen så hejdar hon sig igen. För hon måste självklart välja vilken gud det är som ska kontaktas. *Självklart.* Snacka om nybörjartabbe. Det finns säkert en hel hög med mottagarlösa lappar däruppe i Folkvang som de inte vet vad de ska göra av. Man skäms ju.

Freja känns inte helt aktuell.

Hel? Nej tack.

Hon trummar naglarna mot skrivbordet ett tag, och får till slut erkänna att hon behöver söka på det här också.

De flesta namnen känns igen när hon ser dem, men så dyker det upp ett som hon inte kommer ihåg alls: Natt. Bitarna faller på plats. Det finns faktiskt något i hennes sovrum. Något som vakar över henne, och som hon nu utvecklat förmågan att se. Något som bryr sig om henne.

Hon skjuter tangentbordet åt sidan, lägger vänsterarmen framför sig, och skriver återigen med futhark på 2000-talssvenska men nu utan att tveka: *Kära Natt. Är du här? Snälla svara.*

På sängen ligger Nisse och snusar. Hon lyfter bort honom med en puss för att krypa ner under täcket, läser därefter ett tag innan hon somnar, och drömmer snart om en man i gul väst som meckar med vattenledningen under hennes köksbänk. Han går iväg för att hämta fler verktyg, och medan han är borta så ser hon ett tjockt rör under diskbänken som någon klumpigt karvat in orden *SPILL WATER* på med glödande bokstäver, följt av fem parallella streck.

Nästa morgon tänker hon att det är dags för en dusch. Har inte spolat av sig sedan fredag morgon. Håret luktar rök fortfarande och stortån orkade hon inte plåstra om, utan satte bara på sig ett par strumpor som fått vara kvar på fötterna sedan dess.

I badrummet klär hon av sig, och får en chock när hon ser hur infekterat det fortfarande öppna såret har blivit. Huden runtom är svart och hård, och ur jacket kommer det något slags var. Sepsis, tänker hon panikartat och rusar ut till datorn med en handduk om sig.

"Kom igen, kom igen, kom igen", mumlar hon stelt medan den vaknar, klickar sig sedan bryskt fram till sökmotorn, och lugnar ner sig lite när de stackars människorna på exempelbilderna inte alls har svarta tår. Ögnar snabbt igenom ett par infosajter för att vara säker, och sätter sig därefter ner på stolen av lättnad.

Hon prövar olika sökningar för svarta fläckar på tår, som alla ger till svar att det är vanliga blåmärken, för tydligen blir blåmärken svarta på tår och fingrar. Särskilt om det är nära naglarna.

Men så bildsöker hon igen. Och blåmärkena som visas ser inte alls ut som hennes tå. Många av dem är både svarta och gula, men även de kolsvarta ser ut som vanlig, mjuk hud. Hennes hud har blivit stenhård. När hon knackar på den med pekfingernageln så hörs det, som om hon knackade med en nagel mot en annan. Hon ändrar sökorden om och om igen i jakt på rätt diagnos, och när den till slut kommer så blir hon mållös. Kallbrand.

Det får det inte vara. Inte kallbrand. Hon kan inte åka in till sjukan med kallbrand. Det går bara inte. Hon är 29 år gammal och redan en jävla förlorare, hon kan inte vara äcklig också. Dör hellre.

Frågan är bara hur. Hon kan inte dö här i lägenheten, för då kommer någon hitta henne och upptäcka att hon fick kallbrand vid 29 års ålder. Och hon måste säga upp sig från jobbet, så att ingen anmäler henne som försvunnen.

*

Det gör inte ont, tack och lov. Kanske är det klorhexidinet som hjälper. Hon lämnar cykeln lutad mot husväggen, och hälsar sedan på mannen iförd svart T-shirt och bruna arbetsbyxor som sitter på huk innanför ytterdörren och donar med något.

"Hej! Du, kan du låsa upp källardörren?"

"Visst", säger hon och går in till Pirjo för att be om nycklarna, och Pirjo förklarar att han är här för att inspektera rörledningarna.

"Jag har aldrig varit därnere, så tyvärr vet jag inte vart du ska", säger Åseli ursäktande.

"Det är lugnt", säger han, "jag vet."

Hon går före honom nerför trappan för att låsa upp dörren, tänder lyset i källaren som visar sig vara mindre än hon trodde, och har sedan plötsligt ett rör framför sig med ordet "Spillvatten" på.

Mannen lägger en lätt hand på hennes axel för att få komma förbi i den trånga öppningen, och hon backar undan utan att själv märka det. Står bara och glor på de svarta bokstäverna.

"Är allt okej, eller?" frågar han.

Hon nickar. När han verkar redo att hämta Pirjo åt henne så vänder hon motvilligt om mot trappan och går upp till köket.

*

Linjalen åker fram. Hålls på plats av högerhanden medan den gröna tuschpennan tålmodigt förs till huden.

Fem parallella streck.

Det måste vara Natts symbol. Åseli har fått hennes symbol.

Hon sa inte upp sig idag. Glömde bort det. Bönbiffar vändes på stekplattan och lådor märktes med lappar i ett töcken av djup insikt, och innan hon visste ordet av var arbetsdagen slut.

Hon vet något. Har något. Har inga ord som kan beskriva insikten, men det gör inget.

Hälsning, lägger hon till nedanför strecken. Det får betyda vad som helst för Natt. Vad som helst går bra.

När hon ligger i sängen och läser så kommer Nisse och lägger sig vid benen. Hon släcker lampan men har svårt att somna, och när hon efter tio minuter tänder den igen så tittar han irriterat upp från slummern.

"Förlåt älskling", säger hon, "jag ska bara läsa lite till."

Han blänger på henne några sekunder innan han lägger sig tillrätta igen. Åseli läser tills klockan plötsligt är halv ett och lägger genast undan boken, svär åt hur trött hon kommer vara imorgon, och släcker bordslampan för att drömma om en TV-serie som hon följt den senaste tiden.

Det händer inte mycket. Spelas upp ungefär som det var i det senaste avsnittet. Det är knappt att det är en dröm, tycker hon och håller på att vakna när en obekant rädsla förlamar kroppen.

Hon öppnar ögonen. Ser på den blå bubblan som är rakt framför henne men också bara någonstans i rummet utan att hon kan se var. Innanför det tunna membranet, i den vätska som självlyser utan att lysa upp omgivningen och som ger bubblan dess form, far tunna grenar långsamt upp och ner. Deras mörkbruna färg är fantastiskt verklighetstrogen, liksom fläckig av olika nyanser. De ser ut att vara ungefär tjugo centimeter långa, med tre eller fyra leder vardera – just den biten är svår att uppfatta under förlamningen – och verkar sitta ihop i ena änden, som fingrar utan en handflata. Precis som riktiga grenar har de minimala gropar och utbuktningar här och där, men till skillnad från riktiga grenar så behåller de samma omkrets hela sin längd: smalare än en centimeter, säkert.

Åselis kropp är kokhet av rädslans blodgenomströmning. När hon väl lyckas röra på sig är det som om hon kommer på att hon kan göra det, och inte som om hon varit förlamad fram tills nu, och hon tänder bordslampan bara för att upptäcka att rummet är tomt. Baserat på hur hon låg måste bubblan ha varit på golvet, men det såg inte ut som det i stunden och på det vitspräckliga linoleumet syns inga spår.

Hon kollar på Nisse. Han ligger på sidan och sover.

Vad ville Natt få sagt med det här?

*

Väckarklockan piper. En svintrött Åseli stapplar ut ur sovrummet, sätter sig på toan och kollar tanklöst ner på sina fötter.

Stortåns hårda svärta har ersatts av illrosa, bebismjuk vävnad. Det är fortfarande svart vid sårets öppning och en bit in under nageln, men det har krympt avsevärt.

Hon vet inte vad hon ska tro. Vet vad som har hänt, men inte vad som är på riktigt. Vet inte om hon är rädd, eller om hon kommer bli det längre fram. Hon vill ha det här, vill vara en del av det här, och det är hennes val. Men den egenmakten har hon bara så länge den faller i linje med makten över henne, om någon sådan finns, och hon börjar förstå varför kloka tanter i gamla kostymdraman alltid varnar hjälten för att inte leka med gudarna.

Hon ringer Pirjo för att sjukanmäla sig. Är för tankspridd, för trött, kommer inte kunna göra mycket alls idag, och får plötsligt en stark längtan efter att kolla på vetenskapsvideor igen. Vill ha den där avdramatiseringen, den där vuxna och väl underbyggda försäkran om vad som är rimligt, och väljer en intervju med en neurolog.

Hon går och hämtar täcket, lägger sig sedan i soffan med Nisse på bröstet och neurologen på skärmen, och lyssnar halvt om halvt på den utförliga beskrivningen av vad människor kan och inte kan förnimma.

*

Tiden går.

Bubblan såg hon aldrig till igen efter det där första besöket för åtta månader sedan, men det blåa dyker fortfarande upp ibland. Numera uppfattar hon det tidigt – har lärt sig att bli medveten om det i stunden – men ser det alltmer sällan.

Ja, tiden går. Jobbet lunkar på. Gurra har flyttat till Göteborgs skärgård, och Åseli vet inte om det hon känner är saknad eller bara skam inför vad hans liv säger om hennes. Någon typ av sorg är det, i alla fall.

Hon drömmer fortfarande om verklighetstrogna scenarier varje natt och kommer numera ihåg varje dröm från början till slut när hon vaknar – kan till och med avgöra under dess gång var den vanliga drömmen slutar och förhandsvisningen börjar – men de sker aldrig i verkligheten längre.

"Hur är det?" frågar Pirjo ledsamt och lägger sin hand ovanpå hennes.

Hon rycker på axlarna.

"Det är bra."

"Det känns tomt efter Gurra", säger Pirjo och håller sin

kaffekopp med bägge händerna och med armbågarna på bordet.

Åseli nickar. Det blir tyst igen.

Det är hennes eget fel. Hon ville ha avstånd, och det är precis vad hon har fått. Hon öppnade sinnet och åstadkom något fantastiskt, berördes av något rätt och riktigt som saknar beskrivning för att ingen annan än hon förmått locka fram det, och hennes reaktion på allt detta var att återsluta sinnet och bara vara en 30-årig mattant som bor med sin katt i en sliten tvåa.

Det krasar.

"Oj, vad hände?" frågar Pirjo.

"Vet inte", säger hon med munnen full av knäckebröd och lägger handen mot kinden. "tror jag pajat en tand."

Hon spottar ut brödet, och ett nervskärande skaller ekar mellan fikarummets väggar när kindtandens förlorade bit skuttar över bordet.

Hon får boka akuttid på Pirjos jobbdator. Det är mitt på dagen och första tiden är imorgon bitti, men Pirjo beordrar henne att åka hem och lägga sig i sängen med värktabletter och inte komma tillbaka förrän tanden är lagad.

"Men inte ska du väl *cykla* hem?"

"Det är lugnt", säger hon. "Det är inte så skarp smärta."

Ont gör det, men det är mer som att det molar – är väl därifrån namnet kommer, antar hon – och värken sprids ner i käkbenet så att den liksom späs ut. Väl hemma tar hon lydigt en värktablett, men har ingen lust att sova. Kan heller inte sova om hon inte är dödstrött, för elementet bredvid sängen har börjat vissla och hon har inte anmält det till fastighetsskötaren ännu.

Tuschpennan åker fram. Linjalen hittar hon inte.

Fem hyfsat räta streck ritas på underarmen.

Resten av dagen spenderas framför skräp-TV, och klockan halv elva på kvällen blir hon äntligen trött nog för att gå och lägga sig. Skiter i att läsa, utan släcker bara bordslampan direkt, och efter att Nisse tassat runt efter bästa möjliga sovplats i fem långa minuter så somnar hon.

När hon vaknar är det mörkt i sovrummet. Inga tydliga konturer den här gången. Elementet visslar och Åseli är klarvaken och kan röra sig fritt, och när hon vänder sig mot sovrumsdörren så finns där en självlysande blå kvadrat.

Bara en kvadrat – inget annat. Exakt samma färg som bubblan, men platt och tom och kanske 30x30 centimeter i storlek.

Hon vet inte hur många sekunder det har gått, men kvadraten blir kvar tills hon tänder lampan.

*

"Vilken tand var det, sa du?"

"Eääu."

Tandsköterskan kör plattan ännu längre in i käften på henne. Kanterna skär in i gommen och Åseli känner en barnslig stolthet över hur väl hon hanterar det. Snorjärsen som grät i rummet bredvid tills han fick ett klistermärke kan slänga sig i väggen.

Tandsköterskan sätter händerna i midjan och glor på datorskärmen under tystnad.

"Du...?" säger hon till slut, och på rösten hörs en oro för att Åseli ska ta illa vid sig. "Du vet hur saker ibland kan kännas värre än de är?"

"Nngaa?"

Hon tar ut röntgenplattan.

"Alltså, jag hittar ingenting. Alla tänder ser bra ut."

"Fast jag spottade ju ut en bit av tanden, så den biten saknas."

"Nja, jag har jämfört med dina gamla röntgenbilder, och det är inget som ser annorlunda ut där."

"Nähä?"

"Tandläkaren kan göra en undersökning om du vill, men några skador har du inte."

Åseli tackar för sig och cyklar hem igen. Pirjo har gett henne ledigt idag.

Tack. Det är allt hon kan tänka på.

Väl hemma så gosar hon med Nisse medan hon surfar in på futharksajten – kommer lära sig det där alfabetet utantill någon gång, det lovar hon – och skriver på underarmen: *Bryr sig någon?*

Hon har för sig att futhark har ett eget frågetecken som ser ut som en spiral, men har inte lyckats hitta det på nätet och vill inte göra någon förvirrad, så ett vanligt frågetecken får duga.

Sedan dammsuger hon lägenheten och lagar storkok, beställer en ny erotisk historieroman på nätet, kollar på *Att Angöra En Brygga* och *Nile City* och går sedan och lägger sig, och utan att ha somnat, med öppna ögon och huvudet fullt av tankar, hör hon hur elementet plötsligt blir tyst, och det förblir tyst i flera sekunder och när det börjar pipa igen så kommer det en rytm:

pip-pipp-pip-pipp…pip-pipp-pip-pipp…pip-pipp-pip-pipp

Det blir tyst. Sedan piper det som vanligt igen.

Var det morsekod? Hon kan inte sådant där, men om rytmen var ett meddelande så kan den nog inte ha varit något annat än morsekod. Men hon kan kolla det imorgon – kommer enkelt ihåg rytmen och har ingen lust att gå upp ur sängen.

Hon drömmer om vardagliga saker och obehagliga saker, om småprat vid godisautomaten i en hotellobby och auktoritära typer som antyder att hennes närvaro kommer ha långvariga konsekvenser. När hon vaknar av att pipet smyger in i drömmen så är det morgon, och borta vid sovrumsdörrens vägg, ovanpå den millimetersmala golvlisten, ser hon en bekant figur.

De smala och mörkbruna grenarna har mognat till fylligare, gula fingrar. Det närmast henne har rätats ut, dras rätt och slätt över underlaget och verkar ha som syfte att stabilisera de andra medan de knuffar sig framåt. Och ja, listen är smal, och nej, väggen har inte flyttats bak eller fått något slags djup, men ändå får hela fingerkroppen plats ovanpå listen trots en egen bredd på någonstans mellan 10-15 centimeter.

Åseli gör inget, vill inte skrämma bort den. Tittar bara på medan fingerspetsarna tålmodigt knuffar den gemensamma fören i riktning mot dörren och sedan slinker ner i en tillfälligt synlig skreva vid golvlistens slut. Därefter springer hon ut till datorn och söker sig fram till en sajt som översätter morsekod.

pip-pipp-pip-pipp skriver hon in i rutan och klickar på "translate".

"C" spottar den ur sig.

Jaha? tänker hon modstulet, och börjar skumma igenom de olika listorna för vanligt förekommande koder.

Prosigns

.
.
.
.
.
.
C = "Yes/Affirmative" = – . – .

Åseli far upp ur stolen med ett glädjeskutt, springer in till Nisse för att ge honom en puss och går sedan uppspelt runt i lägenheten i en hel timme innan hon lugnar ner sig.

Nästa kväll skriver hon *är det någon som älskar mig?*

Och för första gången på nästan ett år får hon sova utan drömmar eller avbrott.

***